

## PARAULA I VIDA

# Clausura del mil·lenari de Sant Ermengol

La nostra Diòcesi en aquest inici de curs 2011-2012 està rebent un gran impuls de gràcia de part de Déu, que ens atreu a la santedat a través dels sants concrets que fan llum enmig nostre. Com ens demana la Carta als Hebreus, «envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traquem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (12,1-2). Després de la beatificació de la Mare Anna Maria Janer, aquest cap de setmana cloem l'Any del Mil·lenari de Sant Ermengol, bisbe zelós i pare de la nació catalana, que és patró de la nostra Diòcesi, juntament amb la Mare de Déu de Núria.

El **mil·lenari del Sant Ermengol** ordenat de bisbe l'any 1010, ens estimula a redescobrir els fets més rellevants de la seva vida per trobar-hi motius per a l'acció de gràcies a Déu, de qui prové tota santedat, i motius per a la imitació de les seves virtuts i per a la pregària confiada en les nostres actuals necessitats.



Ermengol, cultivat en l'oració i la lectura de la Paraula de Déu a l'escola catedralícia prop del seu oncle i predecessor el bisbe Sal·la (981-1010), ens fa estimar del tot Jesucrist, i aquesta és la clau de

la seva santedat i del seu amor a les realitats eternes. Per donar culte a Déu totpoderós, dugué a terme la construcció de la Catedral de Sta. Maria d'Urgell que consagraria el seu successor Eribau el 1040, i això revifa el nostre amor per la bellesa de la litúrgia eclesial, cel obert a la gràcia divina. Ell era fill dels vescomtes de Conflent, però es féu servidor de tots i sempre proper als més pobres i humils, que defensava, especialment amb la institució de *pau i treva*, unint esforços amb el seu contemporani l'abat-bisbe Oliba de Ripoll-Vic. Tingué molta cura de difondre el do del miracle eucarístic del Sant Dubte d'Ivorra, perquè la fe s'enfortís entre els fidels i per estimular l'amor a l'Eucaristia, que és la realitat més important de la nostra vida i acció apostòlica. Ermengol ens ensenya a ser lluitadors valents contra els enemics espirituals de la fe, ell que defensà dels enemics temporals els seus fidels, com a Guissona.

Pelegrinà a Sant Jaume de Compostel·la i a Roma, i ens mostra que som sempre pelegrins de tots els camins i acompanyants de tots els homes, els nostres germans, per anunciar-los la fe cristiana. Amb els seus béns va fer possible que els sacerdots tinguessin vida comuna, instituint una comunitat de canonges, per mostrar la dimensió comunitària de la fe i del ministeri sacerdotal. I va dedicar molt d'esforç a bastir ponts materials a les muntanyes i rius perquè entenguéssim que hem de treballar generosament per bastir ponts d'amor i de comprensió que acostin les persones i pobles, i a perdre-hi la vida si ens és reclamada, sempre per l'entesa i la reconciliació. Ell mateix morí «martirialment», quan caigué al Pont de Bar mentre bastia el pont sobre el riu Segre. És advocat per a la pluja, i així indica que és necessari ajudar els germans perquè cerquin i puguin trobar la pluja de gràcia divina, que els farà feliços en el Crist.

En temps de nova evangelització, ens convé aprendre dels sants que ens han precedit. Són brúixola que orienta la renovació vers l'essencial que és l'amor a Déu i l'amor al pròxim. Aquí hi ha resumida tota la vida cristiana. Que sant Ermengol intercedeixi per tots nosaltres!

† Joan-Enric Vives  
Arquebisbe d'Urgell



## Solidaritat del Sant Pare amb els cristians coptes

La foto il·lustra el drama que viuen els cristians coptes d'Egipte. Aquestes són les paraules que va dir el Sant Pare durant l'audiència general del passat 12 d'octubre: «Estic profundament entristit pels episodis de violència comesos a El Caire el passat diumenge. M'uneixo al dolor de les famílies de les víctimes i de tot el poble egipci, ferit pels intents de destruir la coexistència pacífica entre les seves comunitats, que és essencial salvaguardar, sobretot en aquest moment de transició. Exhorto els fidels a pregar perquè aquella societat gaudeixi d'una pau veritable, basada en la justícia, en el respecte de la llibertat i de la dignitat de cada ciutadà. A més, recolzo els esforços de les autoritats egípcies, civils i religioses, a favor d'una societat en la qual siguin respectats els drets humans de tots i, en particular, de les minories, en benefici de la unitat nacional.»

## GLOSSA

# Avui fa un any

Avui fa un any, el Sant Pare Benet XVI inicià la seva visita a Barcelona. Amb el record ben viu del que visquérem aleshores, del que copsàrem en l'entorn, és bo que reflexionem sobre les petjades i els fruits que resten en els nostres cors i en la societat. Els mesos anteriors, s'escoltaren preguntes força representades per la que segueix: quan els vents semblen contraris, quan el laïcisme pretén imposar-se, de què servirà la visita del Sant Pare? Una resposta a la pregunta la donava, poc després que l'avió emprengués el vol de retorn cap a Roma, l'article d'un *blog*, amb una frase ben eloqüent: «La visita del Papa ens ha agradat i ens hem agradat». L'article l'aplicava als catòlics i a molts dels ciutadans i les ciutadanes que havien seguit l'esdeveniment tot participant en els actes o des de casa, davant del televisor.

L'enumeració dels fruits de la visita, ben segur que podria ser extensa. Podríem parlar-ne des de diverses perspectives: espiritual, social, cultural, econòmica... Des de l'espiritual, la visita ens apropà al Sant Pare, afavorí que l'estimem més i valorem la seva missió. El seu missatge, centrat en la relació entre Déu i l'home, convidà, com altres vegades, «a obrir de nou a l'home d'avui l'accés a Déu». Afavorí l'apropament de les diverses famílies espirituals tot assenyalant el camí per cercar i enfor-

tir el que ens uneix i deixar enrere els plantejaments que separen i que han donat pocs fruits o cap. La basílica de la Sagrada Família, esdevinguda símbol de la nova evangelització, espai privilegiat per al diàleg entre Déu i les persones, obrí la possibilitat que Barcelona sigui seu d'una de les trobades previstes per a diverses ciutats europees, durant la propera quaresma, dins de la Missió Metròpolis. Des d'una perspectiva social, la visita, el seu contingut i la forma en què es desenvolupà visualitzà la comunitat dels creients des d'uns registres que no són habituals. Els mitjans de comunicació oferiren una imatge de l'Església i dels catòlics de celebració, testimoni de la caritat, joiosa de la seva fe i testimoni de l'Evangeli.

Ara fa un any, ens deia el Sant Pare: «He tingut el gran goig de dedicar la Basílica de la Sagrada Família, que Gaudí va concebre com una lloança en pedra a Déu, i he visitat també una significativa institució eclesial de caràcter benèfic-social. Són dos símbols de la Barcelona d'avui, de la fecunditat de la fe, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la caritat i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home. En efecte, la bellesa, la santedat i l'amor de Déu porten a viure en el món amb esperança.»

Enric Puig Jofra, SJ

## ANY MARAGALL



Dono a Déu totes les gràcies —i al meu pare que ja és amb ell i em deixà com a fruit el seu treball de tota la vida, en una posició material desembarassada d'on ha eixit el meu desembaràs moral, i ha sigut base de l'altre— perquè jo no hi he posat res del meu esforç. Déu ha tingut sempre en la seva mà la meua debilitat, fent-me-la sana, i portant-me amb ella i tot a resultats admirables i sempre superiors als meus mèrits. He sigut home de sort, una pura criatura de la Providència divina. Tot el que sóc i tinc ho dec al Pare que està en el cel, i al que em donà aquí en la terra.

(Notes autobiogràfiques, 10-10-1910)

## DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

### ▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre, ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

### ▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. R.



Paràbola de les deu noies. Pintura de la catedral d'Arras, França (s. XIII)

### ▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem en vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist resuscitaran primer, llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

### ▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudents els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

### ▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 6,12-16)

La sabiduría es radiante e inmarcesible, la ven fácilmente los que la aman, y la encuentran los que la buscan; ella misma se da a conocer a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa: la encuentra sentada a la puerta. Meditar en ella es prudencia consumada, el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones; ella misma va de un lado a otro buscando a los que la merecen; los aborda benigna por los caminos y les sale al paso en cada pensamiento.

### ▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agotada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de envidia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

### ▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 4,13-18)

Hermanos, no queremos que ignoréis la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los hombres sin esperanza. Pues si creemos que Jesús ha muerto y resucitado, del mismo modo, a los que han muerto, Dios, por medio de Jesús, los llevará con él.

Esto es lo que os decimos como palabra del Señor: Nosotros, los que vivimos y quedamos para cuando venga el Señor, no aventajaremos a los difuntos. Pues él mismo, el Señor, cuando se dé la orden, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar. Después nosotros, los que aún vivimos, seremos arrebatados con ellos en la nube, al encuentro del Señor, en el aire. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

### ▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez doncellas que tomaron sus lámparas y salieron a esperar al esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran sensatas. Las necias, al tomar las lámparas, se dejaron el aceite; en cambio, las sensatas se llevaron alcuza de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: «¡Que llega el esposo, salid a recibirlo!» Entonces se despertaron todas aquellas doncellas y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las sensatas: «¡Dadnos un poco de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas.» Pero las sensatas contestaron: «Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis.» Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras doncellas, diciendo: «Señor, señor, ábrenos.» Pero él respondió: «Os lo aseguro: no os conozco.» Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»

## COMENTARI

### Desperta

ra de replantejar-nos un estil de vida basat en el consum, en la competitivitat, en el luxe, en l'individualisme... Convé retrobar valors com la senzillesa, l'austeritat, la solidaritat i la generositat. Altrament, els temps d'escassetat es repetiran sense remei. Si cadascú personalment, o tots en general, volem viure per sobre de les nostres possibilitats, les èpoques de crisi estan assegurades.

També en la vida de fe val la pena que ens preguntem si estem preparats per al que pugui succeir. És cert que Déu vetlla per nosaltres, que tot el que tenim és un do seu, que ell ha vingut, ve i vindrà a portar-nos la pau i el goig, que ens convida a la festa i la felicitat. Tan-

mateix, ha de trobar-nos a punt, hem d'estar preparats en tot moment.

Jesús parla sovint de vetllar, és a dir, de viure desperts, amb consciència del moment que vivim i amb atenció al nostre compromís. La festa la prepara ell, però nosaltres hem d'estar atents per quan ens arribi la seva invitació. Això significa que la nostra manera de viure ha de correspondre a allò que creiem, que hem de ser coherents amb la nostra fe. En qualsevol moment es pot presentar una oportunitat de fer el bé, d'ajudar algú que ho necessita, i només qui està atent i disponible hi pot respondre adequadament.

Agustí Borrell



### LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Sv 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6 ■ **dimarts**: Sv 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10 □ **dimecres**: Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17 / Sl 45 / Jn 2,13-22 □ **dijous**: Sv 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25 □ **divendres**: Sv 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37 ■ **dissabte**: Sv 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8 ■ **diuenge** vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30.

La crisi econòmica que afecta tanta gent en el món occidental, també en el nostre entorn immediat, ens va agafar desprevinguts. En temps d'abundància, molta gent es va anar endutant amb una confiança en el futur que s'ha demostrat profundament ingènua. Ara, cada vegada hi ha més persones que es troben incapaces d'afrontar els deutes o les hipoteques. No ens podem sentir indiferents davant dels qui pateixen més directament les conseqüències de la crisi. Entre tots hem de procurar ajudar els qui ho necessiten.

I mentrestant, hem de pensar seriosament quines són les causes que han portat a aquesta situació. Potser és ho-

## BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

### 3. Pare nostre del cel



Comencem el parenostre amb la invocació: pare. Reinhold Schneider escriu en el seu comentari del parenostre: «El parenostre comença amb un gran consol: podem dir *Pare*. Dins d'aquesta paraula hi ha tota la història de la redempció. Podem dir Pare perquè el Fill és el nostre germà que ens ha revelat el Pare, perquè per l'obra del Crist hem esdevingut un altre cop fills de Déu.» Per als homes d'avui no sempre la paraula *pare* és motiu de gran consol, perquè l'experiència de pare tot sovint manca o s'ha enfosquit per insuficiència dels pares.

Cal també que pensem una mica en la paraula *nostre*. Només Jesús té tot el dret de dir «Pare meu», només ell és realment Fill unigènit de Déu, de la mateixa naturalesa del Pare. Nosaltres, en canvi, hem de dir: Pare nostre. Només en el *nosaltres* dels deixebles podem dir a Déu Pare, perquè només en la comunitat amb Jesucrist podem esdevenir realment *fills de Déu*.

Així, aquesta paraula *nosaltres* ens demana molt: demana de nosaltres que sortim del tancament dins el nostre *jo*. Demana de nosaltres que ens vulguem donar a la comunitat dels altres fills de Déu. Demana de nosaltres que ens desfem del que és purament propi i distintiu. Demana de nosaltres que sapiguem acceptar els altres, que tinguem una oïda i un cor oberts. Amb la paraula *nostre* diem sí a l'Església vivent: dins d'ella volgué el Senyor reunir la seva nova família.

D'aquesta manera, el parenostre és pregària del tot personal i del tot eclesial. En el parenostre, preguem del tot amb el nostre cor i, al mateix temps, en comunitat amb tota la família de Déu, amb els vivents i amb els difunts, amb els homes de tota condició, de totes les races i cultures. Més enllà de totes les fronteres, fa de tots una sola família.

Joseph Ratzinger-Benet XVI  
(*Jesús de Natzaret*, 1a part,  
Ed. Claret)

## EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

### L'exèrcit dels allunyats creix



Em dol constatar com creix el nombre de persones que s'allunyen de la comunitat cristiana. No els recrimino res. Cadascú és lliure de desenvolupar creativament el seu itinerari espiritual i ningú no pot predir, amb certesa, per quins viarans acabarà transitant la seva vida interior.

Constato que molts ciutadans que han estat formats, educats i iniciats en la fe, que han participat activament en les comunitats, que han rebut els sagraments i, durant un temps de la seva vida, s'han sentit cristians, han abandonat progressivament la seva comunitat de fe i no experimenten el sentit de pertinença.

Aquest fenomen, el dels allunyats, fa pensar. No és fàcil esbrinar les raons d'aquest distanciament, però és el símptoma inequívoc d'un malestar. En alguns ambients eclesials, s'ha instal·lat una moral de derrota que té caire nostàlgic, que tendeix a recrear-se en un passat ideal, ple i joïós, en el qual les esglésies eren plenes i no mancaven vocacions. Aquesta moral de derrota és incompatible amb la visió de futur, amb l'entusiasme que exigeix qualsevol projecte individual i col·lectiu.

També hi ha els qui retornen a la fe, els qui reneixen al Crist i tomen a la casa del Pare després d'haver fet un gran i penós itinerari. Aquest camí de retorn, més minoritari i silenciós que la massa dels allunyats, és un signe que mereix ser analitzat i que molts cops passa inadvertit.

Però el fenomen dels allunyats fa pensar molt. Caldria reflexionar a fons per què creix el nombre de persones que s'allunyen, que prenen distància de la comunitat. Moltes persones de la meua generació han estat iniciades des de petites en la tradició cristiana. Han rebut una educació oberta, una presentació amable de Déu, uns testimonis fidels de la fe i, no obstant això, s'han anat allunyant progressivament de tot aquell món de la infantesa. I això que no varen sofrir una imatge de Déu negativa, basada en la coacció i en la por del foc etern. Penso que els mecanismes de transmissió —com ha posat de manifest l'antropòleg i benedictí Lluís Duch— fallen estrepitosament. No sabem comunicar allò valuós i ric de la fe, ens manca un llenguatge apropiat per despertar entusiasme, adhesió i estima pel Crist en les fornades que vénen. Transmetem la fe com una doctrina, com un saber i no com una invitació a viure el vincle personal amb Déu.

Francesc Torralba  
*Jesucrist 2.0, Editorial Proa (Grup 62)*

## SANTORAL

**6. ✠ Diumenge XXXII de durant l'any.** Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Lleopard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

**7. Dilluns.** Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. vii); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva.

**8. Dimarts.** Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618);

beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

**9. Dimecres.** Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. iv).

**10. Dijous.** Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

**11. Divendres.** Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. iii).

**12. Dissabte.** Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

## EDUCAR

### El respeto a la diversidad



En esta sociedad cada día más compleja y más plural, en donde se mezclan personas de diferentes culturas, ideologías, religiones o, simplemente, formas de vestir, no nos es permitido transmitirle al niño la imagen de la sociedad estática y uniforme que tuvimos en nuestra infancia.

Nuestros menores han de respetar al otro diferente. En la aceptación de este *hecho diferencial*, como se ha venido en llamar, está la clave de la convivencia.

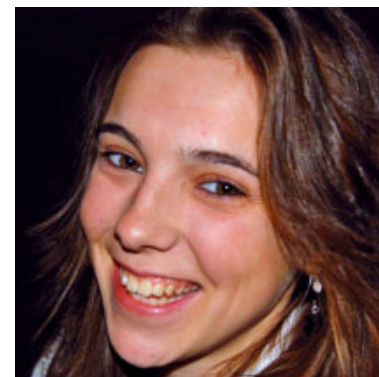
*El respeto a la diversidad* es enriquecedor para quien lo mira con esta *mirada atenta* a la que quiero hacer referencia. En este nuevo contexto social, el respeto deviene la norma fundamental de convivencia de las sociedades pluriculturales.

Se trata de fomentar en nuestros jóvenes una actitud de admiración hacia una persona, una cosa o una situación determinada porque la consideramos digna y merecedora de esta contemplación. Desde bien pequeño, el niño tiene que aprender a respetar lo frágil, lo bello —y no sólo la belleza exterior, sino también la interior—, lo misterioso, lo sagrado...

Asimismo, el respeto comienza por el respeto a uno mismo (en el cuidado de su propio cuerpo y espíritu), y continúa con la actitud de respeto en la manera como uno mira *atentamente* a los otros. Es en la familia donde debemos aprender, en primer lugar, a mirarnos todos con respeto. Y de la familia, a la sociedad, con el fin de hacernos más humanos, como también ciudadanos activos de una sociedad compleja. La educación tiene como finalidad proporcionar aprendizajes amplios, profundos, perdurables y con sentido.

Dr. Paulino Castells  
(*Tenemos que educar*, Ed. Península.  
*Hem d'educar*, Ed. Columna)

## ENTREVISTA



ANNA BUXÓ

### L'experiència Magis

Amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid, la Companyia de Jesús va convocar el Magis 2011, una proposta de convivència i d'intercanvi que va aplegar 3.000 joves pelegrins d'arreu del món. Al llarg de tres setmanes, aquests nois i noies van viure una experiència única de fraternitat amb persones amb les quals comparteixen una mateixa espiritualitat des de diferents tradicions culturals i lingüístiques. L'origen del Magis va ser Loiola, on es van dividir en grups de tres nacionalitats per fer l'experiència —espiritualitat, pelegrinatge, acció social, ecologia, diàleg fe-cultura i art-creativitat. L'Anna Buxó, que té 19 anys i està estudiant publicitat i relacions públiques, en va formar part d'un de 25 persones de França, Bèlgica i Espanya.

#### La teva participació al Magis, com t'ha canviat la vida?

M'ha fet ampliar horitzons. Fent l'experiència he madurat, en certa manera, ja que he estat convivint durant quinze dies amb gent d'arreu del món amb la qual no tenim res més en comú que la fe. He sortit del meu ambient de sempre i he vist més enllà del meu dia a dia, de les meves creences... És impactant viure una experiència així perquè veus que hi ha maneres i maneres de creure en un mateix Déu.

#### Com ha evolucionat la teva fe?

He format part d'una Església universal; vaig ser a Cuatro Vientos compartint estada amb milers de persones d'arreu del món. Vivint aquesta experiència amb gent completament diferent, la fe, que és desigual en cada persona, es viu i s'experimenta. Aquesta experiència no et deixa indiferent; et fa pensar molt i també et fa veure que no estem sols, que formem un grup molt gran de persones creients, però cadascun de nosaltres viu la fe de manera diferent. No la visc de la mateixa manera jo que una noia mexicana, per exemple.

#### Què destacaries d'aquesta experiència?

Sobretot l'amistat que he tingut amb els joves que hem format Magis Catalunya. He conegut persones molt maques i amb un cor immens. L'experiència m'ha canviat en la manera de veure les coses que passen al meu voltant. Abans de marxar tenia unes prioritats i ara dono preferència a d'altres que, anteriorment, no valorava tant. En certa manera, el meu tarannà de fer i de pensar ha canviat.

Òscar Bardají i Martín

## Mn. Antoni Baró, compleix 101 anys



El prevere més ancià de la diòcesi d'Urgell, Mn. Antoni Baró i Caubet, va complir 101 anys, el 7 d'octubre, i ho va celebrar amb una festa entranyable organitzada a la Residència de Sant Josep de La Seu d'Urgell, amb les Germanetes dels Ancians Desemparats, a la qual hi va assistir l'Alcalde de la ciutat, Albert Batalla, acompanyat de la regidora de la gent gran, Montserrat Bonet, que el van felicitar.

Mn. Baró, va néixer el 6 d'octubre de 1910 a Os de Civís, i fou ordenat de prevere el 1941, en plena postguerra. En arribar-li la jubilació era Rector de Guils de Cerdanya.

## Consell del Presbiteri al Bisbat d'Urgell



La Casa del Bisbat d'Urgell va acollir el 17 d'octubre la reunió ordinària 23a del Consell Presbiteral, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell i el Secretari Mn. Ignasi Navarri. Els preveres van concelebrar a la Catedral l'Eucaristia.

Mn. Antoni Elvira, Delegat Diocesà de Catequesi, va presentar el projecte d'Escola Diocesana de Formació Permanent. L'Arquebisbe Joan-Enric Vives va presentar una ponència sobre l'atenció als pobles petits al Bisbat, i amb el Delegat diocesà de Pastoral Juvenil, Lluís Plana, van avaluar els fruits de la Jornada Mundial de la Joventut. Així mateix van fer avaluació dels actes de beatificació d'Anna Maria Janer, i de la preparació de la cloenda de l'Any dedicat al mil·lenari de Sant Ermengol.

## Inauguració de la Capella de la beata Anna Maria Janer

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va beneir el passat 7 d'octubre, les obres d'abelliment i reestructuració de la Capella del Santíssim de l'Església de la Casa Mare de la Congregació de les Germanes de la Sagrada Família, a la Residència de la Seu d'Urgell. La benedicció es va fer durant



l'Eucaristia. És en aquesta Capella on reposen les restes de la nova beata Anna Maria Janer. Acompanyaven l'Arquebisbe d'Urgell els dos Vicaris Generals, Mn. Joan Pujol i Mn. Josep M. Mauri, el capellà de la Residència, Mn. Henry Vargas, i Mn. Cinto Busquet. A més de la Germana Irma Beretta, Superiora General de l'Institut, i les germanes de La Seu d'Urgell, van assistir a l'Eucaristia moltes Germanes d'Amèrica que ja havien arribat per a participar a la beatificació de la Fundadora des dels diversos països on està present la Congregació.

Mons. Vives va mostrar la seva satisfacció per la nova capella, que està destinada a partir d'ara «a acollir nombrosos pelegrins que vindran aquí a deixar-se il·luminar i orientar en les seves vides per l'exemple de la Mare Janer, que tingué sempre la seva llàntia encesa», com recorden les paraules de l'epitafi que ha estat gravat sobre el seu sepulcre: «Entra, perquè la teva llàntia sempre cremà» i que són un fragment d'una oració d'abandó i de confiança de la nova beata.

## Aniversari de la mort del Bisbe Martí

L'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va presidir el passat dia 9, a la Catedral de La Seu, una solemne eucaristia per l'etern repòs de l'ànima de l'Arquebisbe Joan Martí Alanís, en complir-se dos anys del seu traspàs, l'11 d'octubre, a Barcelona. La cerimònia va ser concelebrada pel Capítol Catedral, amb l'assistència de molts fidels. El mateix dia de l'aniversari de la seva naixença a la vida eterna, l'11 d'octubre, a totes les eucaristies de la Diòcesi va ser recordat, tal com preveu la litúrgia de l'Església que demana que sempre sigui recordat en la pregària el darrer bisbe diocesà traspassat, en l'aniversari de la seva defunció. L'Arquebisbe Martí fou Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra des del 1971 al 2003, i reposa a la Cripta dels Bisbes de la Catedral de Sta. Maria de La Seu d'Urgell, en espera de la resurrecció.



El dia 7 de novembre, el Comú d'Escaldes-Engordany té prevista la inauguració del pont i carrer que durà el nom d'Arquebisbe Joan Martí en aquella ciutat del Principat d'Andorra.

## El Papa fa referència a la Mare Janer en l'Angelus del 12 d'octubre

El Papa Benet XVI va fer referència a la Mare Janer en la seva Audiència General del passat 12 d'octubre, a la Plaça de Sant Pere de Roma. Després de donar la benvinguda als pelegrins es va adreçar de manera particular a les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, tot recordant la recent beatificació de la seva fundadora, la Mare Anna Maria Janer.

La celebració d'aquesta beatificació, un moment històric per a Urgell, va tenir lloc el 8 d'octubre a La Seu d'Urgell. La cerimònia va ser presidida pel Cardenal, Angelo Amato, i concelebrada per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Hi va assistir unes 4.500 persones. Hi van prendre part autoritats eclesíastiques i civils del Principat d'Andorra, de Catalunya i d'Espanya, així com prelats d'alguns dels 11 països on s'ha fet present la congregació.

## Visita del Patronat de la Mare de Déu de les Sogues

Els membres del Patronat de la Mare de les Sogues de Bellvís (Pla d'Urgell) van visitar el 13 d'octubre el Palau Episcopal de La Seu d'Urgell. Anaven acompanyats pel rector de Bellvís, Mn. Josep M. Aresté. La visita responia a una invitació expressa que els va fer l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives, fa uns mesos, per tal de conèixer els sis vitralls de la Sala de la Mitra del Palau amb les principals advocacions marianes del Bisbat, entre els quals n'hi ha un dedicat a la M. de Déu de les Sogues, molt venerada a Bellvís i a tot el Pla d'Urgell. El grup va ser guiat en la seva visita per Mn. Ignasi Navarri, i després es van trobar amb l'Arquebisbe.



## LA PLETA

### Cadena de pregària per les vocacions

*«La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).*

Per setè any consecutiu, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del Bisbat d'Urgell, es vol unir a la «Cadena de Pregària per les vocacions» organitzada a nivell de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, tot formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària per les vocacions. Cada Diòcesi es compromet 3 dies a mantenir la pregària continuada, durant les 24 hores del dia.

A la nostra diòcesi d'Urgell li correspon organitzar aquesta cadena de pregària: el dimecres 6; el dijous 16 i el dissabte 26 de novembre.

L'experiència dels darrers anys ha resultat molt positiva en moltes comunitats parroquials i religioses, tant a nivell comunitari com a nivell personal. És per això que, enguany, es vol tornar a repetir. Hi pot participar tothom qui vulgui pregar. Es pot fer individualment o en comunitat. A nivell individual, a casa o a l'església. Molts malalts agraeixen fer aquesta acció pastoral. També a nivell comunitari, parròquies, grups, comunitats religioses. Val a dir que les comunitats de vida consagrada i especialment les de vida contemplativa participen molt en aquesta cadena.



La cadena de Pregària d'enguany s'emmarca dins el ressò que ha creat i encara és ben viu en el cor de tants i tants joves que han participat en la Trobada Mundial de la Joventut (JMJ), celebrada a Madrid, el passat mes d'agost i presidida pel Sant Pare Benet XVI. L'experiència demostra que aquestes trobades signifiquen un impuls i un replantejament vocacional per a molts joves.

Seria molt bo que fèssiu arribar a la secretaria del Bisbat: [despatx@bisbaturgell.org](mailto:despatx@bisbaturgell.org) o bé [inb@bisbaturgell.org](mailto:inb@bisbaturgell.org) o bé trucant a la secretaria del Bisbat, la vostra intenció de pregària, indicant els dies i les hores.

Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2011 doni un nou impuls a la Pastoral Vocacional de les diòcesis de Catalunya i, en particular, a la nostra d'Urgell.

Mn. Ignasi Navarri